

Du skjønner ikke hva du har før det er borte

Hun hadde sendt den. Nå var det ingen vei tilbake. Hun ble sittende på senga og stirre på mobilen mens panikken steg. Hun tok seg sammen. Hva var det verste som kunne skje, at han sa nei? Nei, det verste som kunne skje var at hun mistet han.

Mobilen vibrerte. Han tok den opp. Han ville smile når han så at den var fra henne, men de andre var der. Han åpnet snappen. Både frykt og glede steg opp i han. Selvfølgelig ville han bli med. Likevel kunne han ikke det. Da måtte han innrømme det for de andre. Han ville jo ikke såre henne.

Hun hadde fått svar. For 13 minutter siden. Hun turte ikke åpne. Hun kviet seg. Hjerter hennes tålte ikke et nytt brudd. I det minste hadde hun fått svar. Det var vel et godt tegn. Hun åpnet svaret. Pulsene økte.

Han hadde bestemt seg. Var de hjemme før fem skulle han bli med. Hvordan skulle han klare det uten at de andre fikk vite det? Det visste han ikke. Han ville være hjemme tidsnok. Samtidig ville han ikke det.

Nå var det en time siden han hadde gått for å spise. Klokka nærmet seg halv tre. Hvis de dro nå, ville de være hjemme rundt halv fem. Hun begynte å bli utålmodig. Kunne de ikke bare komme hjem? Samtidig var hun så nervøs. Han kunne kødde med henne.

Da mamma hadde sagt «vi spiser og drar» hadde han fått et håp. Han kjente sommerfuglene krible. Dessverre smilte han av en snap. Det fikk han høre. Sinnet veltet opp i han. Han ble sint på henne. Nå ville han bli her.

3 timer har det gått siden hun sist fikk snap. Hun begynte å miste motet. Mobilen vibrerte. Svar. Hun åpnet den. De hadde fortsatt ikke dratt. Skuffelsen kom. Hele dagen, bortkastet.

Han var kommet hjem. Klokka var nå halv 8. Først nå sa han at han trodde det ble for sent. Hun kjente sorgen komme smygende. Hjertet hennes lå i tusen knas. Hender presset rundt brystet og gjorde det vanskelig å puste. Hun kjente hun ble sint. Han hadde visst det, tenkte hun. Han visste han ikke var hjemme før sent. Han hadde lekt med følelsene hennes enda en gang. Hun kunne ikke la dette fortsette. Hun tok opp mobilen og skulle sende han en melding.

Nok er nok. Hva har jeg noen gang gjort mot deg? Jeg har alltid vært snill og god mot deg. Jeg har elsket deg og du har ikke gjort noen ting for å fortjene det. Nå må du bestemme deg. Hva vil du for oss? Du kan ikke behandle meg sånn her lenger. Vil du ikke ha meg i livet ditt? Vil du bare være venner? Eller vil du noe mer?

Han følte seg trygg. Trygg på at han fortsatt ville ha henne. Hun hadde alltid vært der. Han trodde at selv hvor mye han hadde prøvd å droppe henne ville hun alltid komme tilbake til han. Han følte mobilen vibrere mot låret. En melding fra henne. Han åpnet den. Leste den først en gang, så to. Han følte ordene ble spyttet mot seg. Panikken og redselen steg sammen med sinnet.

Hvordan er dette min feil? Jeg har aldri bedt om din kjærlighet. Jeg har aldri bedt om at du skal tilgi meg for de «feilene» du mener jeg gjør. Og når det gjelder oss, så venner.

Hun åpnet svaret. Kjente tårene strømme ned over kinnene.

Som vi alltid har vært.

Hun sendte meldingen og la mobilen fra seg. Hun gråt og gråt. Hun bestemte seg for at nå måtte hun la han gå. Han åpnet snappen. Han følte seg tom. Nå hadde han mistet henne. Han følte det på seg. Verden kjentes helt stille, mørk og tom for dem begge. Begge var såret. Begge var sikre på at de hadde mistet den andre. De ble liggende våken til langt på natt begge to. Hun følte seg så slem, men skulle jo ikke snakke med han mer. Hun klarte ikke å ikke skulle si unnskyld.

Unnskyld. Jeg visste ikke hvordan det må ha vært for deg. Kan du tilgi meg?

Han hadde fått enda en sjanse. Han gråt av glede. Denne skulle ha ta godt vare på. Han kunne ikke miste henne enda en gang. Han hadde ikke skjønt hvor mye hun hadde betydd for han før hun var borte.

Ja, jeg tilgir deg. Og unnskyld fra min side også. Venner?

Venner!